SAMENVATTING

Rob Bregman

Columnist Ben Wijffelaars betreurt het verlies van het woord 'Belgisch' in onze nieuwe naam. Dit was echter een voorwaarde om het predicaat 'koninklijk' te verkrijgen. We zijn dus nu (op papier) slechts een Nederlandse vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten. Ben stelt voor om de banden met de Vlamingen aan te halen met Antwerpen als centrum van activiteiten.

Theo Heijnsdijk behandelt weer een nieuwe soort uit het oude 'Verkade' vetplanten-handboek uit 1932. Deze keer gaat het over *Kalanchoe* x *kewensis* (Crassulaceae), genoemd naar de Kew botanische tuin in Londen. Dit is een hybride die in 1900 in Kew kunstmatig tot stand is gebracht door kruising van de witbloeiende *K. bentii* uit Jemen en de roodbloeiende *K. flammea* uit Somalië. Beide soorten werden in de jaren '90 van de 19e eeuw ontdekt, waarna zaden naar Kew werden gestuurd. De kruising met *K. bentii* als moederplant bleek er anders uit te zien dan met *K. flammea* als moederplant; ze verschilden in bloemkleur, plantgrootte en bladvorm. Later zijn met deze planten een groot aantal nieuwe hybriden gecreëerd die commercieel aantrekkelijk bleken te zijn en die nu in allerlei bloemkleuren en bladvariaties overal verkrijgbaar zijn. Een recente kweekvorm is Kalanchoe 'Spider', niet te verwarren met Kalanchoe 'Spider Blue'. Dat is echter geen kalanchoe maar een vorm van *Senecio kleiniiformis*. De kweek is eenvoudig; vermeerdering gaat het gemakkelijkst door middel van blad- of stengelstekken.

Bertus Spee is toe aan deel 120 van zijn serie getiteld 'Voor het voetlicht'. Hierin bespreekt hij kort 4 interessante succulenten. Deze keer zijn dat *Mammillaria guelzowiana*, *Pachypodium rosulatum*, *Grahamia coahuilensis* en *Yucca aloifolia*.

Mijn bijdrage gaat over *Matucana polzii*, een bolcactus uit de Centraal-Peruviaanse Andes die extreem veel zijscheuten vormt aan de voet en zijkant van de plant. Zo'n veelkoppige cluster heeft een aantal voordelen. Ten eerste zijn er meer bloemen en dus is de zaadproductie hoger, ten tweede is het een vorm van vegetatieve verspreiding omdat de stekjes kunnen loslaten en daarna op een nieuwe groeiplaats terecht kunnen komen, ten derde zijn de planten in het midden van een veelkoppige groep beter beschermd tegen diervraat en ten vierde wordt een veelkoppige groep minder snel door andere planten overwoekerd. Een soortgelijk verschijnsel komt o.a. voor bij *Oroya minima*, een vorm van *O. peruviana*. *M. polzii* groeit op 3000 m hoogte en dat suggereert een zekere winterhardheid, maar pogingen om deze planten onbeschermd (in de rotstuin) de winter door te krijgen, zijn tot nu toe mislukt.

Henk Ruinaard is fan van The Eagles maar zijn 'Hotel California' staat in Marathon, een dorp in Texas vlakbij het Big Bend National Park. Hier kunnen vele cactussoorten gevonden worden, zoals mammillaria's, thelocactussen, escobaria's, *Echinocactus horizonthalonius* en vele soorten *Echinocereus*. Henk bezocht de type-vindplaats van *E. gurneyi*.

Hovenier Theo Rengelink bespreekt het probleem van de rode spintmijt in cactusverzamelingen. Deze kleine spinachtigen zuigen sap uit de epidermiscellen waardoor deze afsterven en er bruine plekken ontstaan. Dit belemmert de groei. De mijten blijven in rust bij temperaturen onder 15 ºC maar boven de 20 ºC vermenigvuldigen ze zich enorm snel. Ze houden niet van een vochtige atmosfeer, dus Theo adviseert om veel te sproeien. Biologische bestrijding kan worden gedaan met de roofmijten *Amblyseius californicus* en

Phytoseiulus persimilis. Ook kunnen de larven van de gaasvlieg *Chrysoperia carnea* toegepast worden. Chemische bestrijding is ook mogelijk hoewel veel werkzame producten inmiddels verboden zijn.

Petra Romijn doet verslag van haar reis naar Malta, waar zij de botanische tuin 'Derek Cactus Centre' bezocht. In deze fraaie tuin groeien veel oude succulente planten, waarvan vele tot 10 meter hoog.

Wolter ten Hoeve heeft andere tijdschriften over succulente planten doorgenomen en heeft de belangrijkste artikelen daaruit samengevat.

De achterpagina is zoals gebruikelijk weer gereserveerd voor Tom Twijnstra. Hij heeft het over enten, een techniek die al bekend was bij de oude Romeinen en Chinezen. Tom is er zelf geen liefhebber van maar toch koestert hij zijn 3 geënte exemplaren van *Aztekium ritteri*.

rob.bregman@icloud.com